

PROGRAMA DE MÀ

Xavier Sabata & Le Concert de l'Hostel Dieu —*Furioso: fury, madness and virtuosity of a baroque hero*

Palau Grans Veus

Dilluns, 11 de maig de 2026 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
GESTIÓ AMBIENTAL
ISO 14001

AENOR
GESTIÓN
AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Xavier Sabata, contratenor

Le Concert de l'Hostel Dieu

Franck-Emmanuel Comte, direcció artística, clave i director

I part

Agostino Steffani (1654-1728)

Overture d'*Orlando generoso*

Johann Joseph Fux (1660-1741)

Rigadon and Lourré d'*Overture en Sol menor*, K 355

Agostino Steffani

Recitatiu "A che ti servi Orlando" i ària "In quest'alma che langue, che geme" d'*Orlando generoso*

Recitatiu "Che vidi! Ch'ascoltai?" i ària "Armi, stragi, vendetta, furore!" d'*Orlando generoso*

Johann Joseph Fux

Aria per le furie d'*Angelica vincitrice di Alcina* (estrena mundial)

Agostino Steffani

Monòleg "Io dunque senz'armi" d'*Orlando generoso*

Johann Joseph Fux

Ària “*Si, pugnate, pugnate ognor* » (Presto e staccato)
d’*Angelica vincitrice di Alcina* (estrena mundial)

Gigue de la *Serenade en Do major, K 352*

Nicola Porpora (1686-1768)

Recitatiu acompanyat “Ove son? Chi mi guida?” i
ària “Da me che volete” de *L’Angelica*

II part

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Ària “Nel profondo cieco mondo” d’*Orlando furioso*

Allegro del *Concert per a cordes en Sol menor, RV 156*

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

Recitatiu “T’ubbidiró, crudele” i ària “Fammi
combattere” (Allegro) d’*Orlando*

Sinfonia de *Belshazzar, HWV 61*

Monòleg “Ah! Stigie larve” (Scena di follia) d’*Orlando*

Recitatiu acompanyat “Già per la man d’Orlando” i
ària “Già l’ebbro mio ciglio” d’*Orlando*

Durada del concert:

Primera part, 45 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 45 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#òpera #antiga #palaujove

Palau de la Música Catalana

Palau 100

London Phil & Gardner
Ensemble Pygmalion & Pichon
Hong Kong Phil Orchestra & Peltokoski
Accademia Nazionale di Santa Cecilia & Harding
Philharmonia Orchestra & Salonen
Deutsche Radio Philharmonie & Pons
Batiashvili, Royal Concertgebouw Orchestra & Mäkelä
Passió segons sant Mateu de Bach, amb Simon Rattle
Nederlands Philharmonic & Viotti
Budapest Festival Orchestra & Fischer
San Diego Symphony Orchestra & Payare
The Constellation & Gardiner
Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu & Puig

Temporada 2026–2027
Entrades i abonaments a la venda

Poema

Comiat

Dir-te adeu era això:
veure com cremen boscos
i ser jo tots els arbres.

També la pluja ferma
que ha començat a caure.

Mireia Calafell

Nosaltres, qui (LaBreu, 2020)

Forma part del
**Cercle
d'Abonats
del Palau**

Més que un abonament:
un compromís amb la cultura

Uneix-t'hi ara!

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

El llegendari personatge d'Orlando i el contratenor Xavier Sabata. El cantant barceloní arriba al cicle Palau Grans Veus consagrat com un cantant actor amb personalitat pròpia que ha destacat al món de la lírica per la profunditat amb què defensa els papers operístics. El seu talent en l'àmbit del Barroc queda palès amb el seu vigorós sentit de l'ornamentació de la línia de cant, i el programa d'avui en serà un bon exemple. Sabata abordarà des de diferents perspectives l'heroi Orlando, nascut d'un poema del segle XVI que va inspirar molts compositors operístics. Tindrà la complicitat del conjunt especialitzat Le Concert de l'Hostel Dieu, sota la direcció del mestre Franck-Emmanuel Comte.

Quines són les claus del concert?

El programa bascula entre peces de grans estrelles de l'univers líric, com Händel i Vivaldi, però també mira cap a altres compositors molt populars a la seva època, en certa manera enfosquits per la lluentor dels genis abans esmentats. Es tracta d'Agostino Steffani, Johann Joseph Fux i Nicola Porpora; potser aquest darrer és avui el més conegut, perquè a banda de ser autor de desenes d'òperes va ser mestre dels tres castrats més famosos: Farinelli, Senesino i Caffarelli. Steffani va triomfar a Alemanya i va ser admirat fins i tot per Bach, i Fux va portar l'estil napolità de Porpora a la cort de Viena.

A què he de parar atenció?

A l'estil del cant. Quan es parla de *bel canto*, els melòmans pensen de seguida en Bellini, Rossini i Donizetti. Sí, tots tres són els màxims representants del belcantisme, però de la branca romàntica, és a dir, la més tardana, pròpia del segle XIX. Perquè el *bel canto* neix abans, amb el cant florit i ornamentat del Barroc, quan els cantants –sobretot els divos de l'època, els castrats i les sopranos– exigien als compositors peces per al seu lluïment personal. Als teatres de l'època, amb llum d'espelmes i dels primers llums de gas, entre perruques i rostres empal·lidits per les

pols teatrals, naixia el *bel canto* gràcies al virtuosisme de cantants mítics fills de la seva època.

Sabies que...

La veu de contratenor s'ha anat imposant en la interpretació de personatges nascuts al Barroc, escrits especialment per a veus de castrats. Aquests eren cantants a qui s'extirpava les gònades perquè poguessin conservar els sobreaguts propis d'un nen soprano, tot i mantenir una tessitura central i greu pròpia d'un adult. Durant molt de temps aquests rols eren interpretats per dones mezzosopranos, però l'eclosió i la consolidació de la tècnica vocal dels contratenors ha permès el desenvolupament d'intèrprets capaços d'afrontar les exigències virtuosístiques del *bel canto* barroc.

Fes-te benefactor del Palau

Per la música i el patrimoni,
per la llum i l'harmonia.
Pel poder transformador
d'un projecte únic.
Per un Palau per sempre.

Suma't al projecte!

Comentari

Orlando i les seves contradiccions

L'*Orlando furioso* de Ludovico Ariosto ha estat una de les fonts narratives més fecundes per a la música vocal europea. Aquest poema cavalleresc del segle XVI, ple de passió i folia, presenta un heroi que posseeix força i valor, però que naufraga en allò més humà: l'amor no correspost. Aquests ingredients dramàtics van permetre a compositors barrocs com Steffani, Fux, Porpora, Vivaldi o Händel explorar extrems de l'ànima que van més enllà de l'amor i que li són consubstancials, com el dolor, la ràbia o la bogeria. El programa d'avui dibuixa les diferents cares d'Orlando en òperes inspirades en aquest imaginari del cèlebre poeta i dramaturg italià del Renaixement.

Agostino Steffani va ser un dels compositors més fascinants del seu temps, però poc conegut avui en dia: eclesiàstic i diplomàtic, va ser l'inventor d'un estil que mirava cap al *bel canto* italià més florit sense renunciar a la solidesa harmònica germànica. La seva òpera *Orlando generoso* (Hannover, 1691) se centra en un episodi específic del poema d'Ariosto, en què destaquen les gestes heroiques i els embolics romàntics del protagonista amb un tractament vocal que ja apunta al dramatisme que després explotaria Händel.

L'austriac Johann Joseph Fux, mestre de capella a la cort de Viena, va compondre *Angelica vincitrice di Alcina* (Viena, 1716) per celebrar el naixement de l'arxiduc Leopold, fill de l'emperador Carles VI. L'òpera narra com els poders de la maga Alcina, que transforma els amants en plantes i pedres, és vençuda per la puresa d'Angelica, símbol del bé que triomfa sobre l'encanteri. L'escriptura vocal, elegant i contrapuntística, revela el Fux compositor dramàtic més enllà del teòric.

Per la seva banda, l'òpera *Angelica* de Nicola Porpora (Nàpols, 1720) manté similituds amb la de Fux, però se centra més en l'aspecte humà i emocional del triangle amorós que no pas en la màgia, amb melodies llargues, ornamentació rica i un dramatisme contingut que contrasta amb les explosions de fúria assignades a Orlando.

Antonio Vivaldi, en canvi, retrata el cavaller en estat pur a la seva *Orlando furioso* (Venècia, 1727): furiós, desesperat i delirant. A l'ària "Nel profondo cieco mondo", el protagonista declara la seva intenció de baixar fins a l'infern per demostrar el seu

valor, en una peça de bravura amb semicorxeres incessants que no deixen marge per respirar a l'interpret.

Finalment, el gran Georg Friedrich Händel, màxim exponent de l'*opera seria* barroca, explora la fractura mental del cavaller al seu imprescindible *Orlando* (Londres, 1733), tot arribant a una profunditat psicològica inusual: l'ària de la bogeria "Ah! Stigie larve!" crea una escena carregada de melodies precioses i de virtuosisme que es presenta fragmentada i que barreja recitatiu acompanyat, *ariosos* i passatges orquestrals per reflectir la ment trencada de, potser, l'Orlando més ben perfilat de tot el repertori.

Manuel Cereijo, musicòleg.

Palau de la Música Catalana

Janine Jansen & Camerata Salzburg /
Orquestra del Festival de Bayreuth &
Pablo Heras-Casado / Víkingur Ólafsson /
Sondra Radvanovsky / Balthasar Neumann
Orchester & Thomas Hengelbrock /
Christian Zacharias & Leipzig String
Quartet / Piotr Beczala / Igor Levit / María
Dueñas & Alexander Malofeev / Xavier
Sabata & Le Concert de l'Hostel Dieu /
Alexander Melnikov & Quartet Casals /
Staatskapelle Dresden & Daniele Gatti
/ Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona /
Julia Lezhneva & Il Giardino Armonico /
Elisabeth Leonskaja / Julia Kleiter &
Julius Drake

Entrades a palaumusica.cat

Biografies

Xavier Sabata, contratenor

© Daniel Rachamim

Inicialment va estudiar teatre a Barcelona abans de dedicar-se al cant a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) i a la Musikhochschule de Karlsruhe.

Ha actuat en alguns dels teatres d'òpera de més prestigi, com el Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu (Barcelona) i Staatsoper Unter den Linden de Berlín. Va ser nomenat millor artista masculí als International Opera Awards el 2019.

El seu repertori abasta des de Monteverdi i Cavalli fins a obres contemporànies, i amb un marcat enfocament envers l'*opera seria* barroca. Ha interpretat rols destacats, com Bertarido de *Rodelinda*, Ottone de *L'incoronazione di Poppea* i Endimione de *La Calisto*, tot col·laborant amb conjunts de referència, com ara Les Arts Florissants i Il Pomo d'Oro en escenaris de prestigi internacional, entre els quals el Concertgebouw d'Amsterdam, Barbican de Londres i Lincoln Center de Nova York.

Le Concert de l'Hostel Dieu

© Julie Cherki

És una de les principals formacions del panorama barroc francès. El conjunt es caracteritza per la seva interpretació sensible i dinàmica del repertori vocal i instrumental del segle XVIII, sempre amb un enfocament històricament informat i filològic.

Sota la direcció de Franck-Emmanuel Comte, està especialment compromès amb la valoració i l'originalitat i especificitat dels manuscrits barrocs que hi ha a les biblioteques de la regió de l'Alvèrnia-Roine-Alps, dels quals ha ofert diverses reconstruccions i edicions d'obres fins ara inèdites i que es veuen enriquides pels estrets vincles culturals que Lió va mantenir amb Itàlia.

Acostar la riquesa i diversitat de la música barroca als nostres dies també és un dels principals eixos artístics del conjunt. Mitjançant col·laboracions enriquidores, el grup promou la trobada entre l'estètica barroca i artistes i cultures de molts diversos espais.

La transmissió i l'intercanvi ocupen un lloc central de la seva tasca creativa, que es completa amb nombroses iniciatives de difusió cultural amb la finalitat d'implicar-hi públics molt diversos.

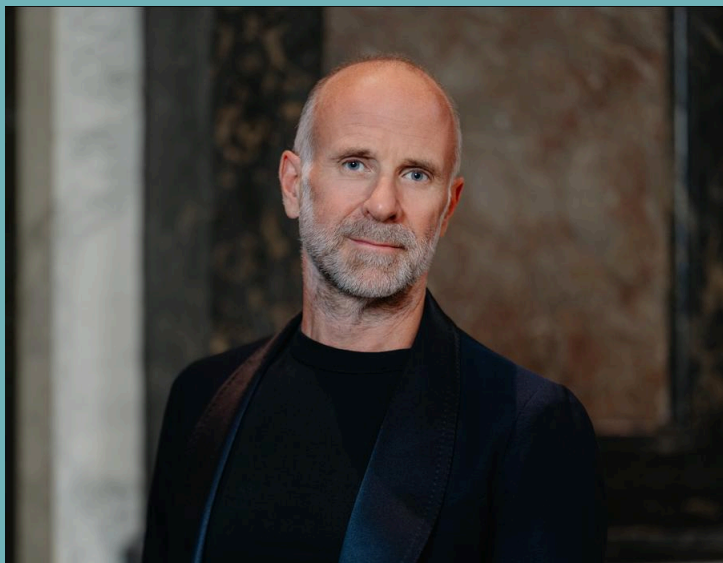
Sota la direcció de Franck-Emmanuel Comte, Le Concert de l'Hostel Dieu ha ofert més de mil vuit-cents concerts a grans capitals europees i d'arreu, així com també

en nombrosos festivals internacionals. Els seus enregistraments han estat àmpliament lloats per la crítica internacional.

Amb la col·laboració de:

Spedidam

Franck-Emmanuel Comte, direcció artística, director i clave

© Julie Cherki

Director i clavecinista especialitzat en el repertori barroc amb instruments històrics, ocupa un lloc destacat al panorama barroc europeu. Artista creatiu i versàtil, aporta un enfocament profundament viu a aquest repertori, del qual gaudeix compartint amb un nombrós públic mitjançant projectes innovadors, transversals i sovint interdisciplinaris, que amb freqüència també estan acompanyats d'iniciatives pedagògiques i de mediació cultural.

Graduat pel Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de Lió (CNSMD), es va consolidar ràpidament a l'escena musical i és convidat per nombrosos teatres d'òpera i orquestres de França i internacionals. Director de prestigi, actua habitualment a grans capitals i festivals arreu del món.

El 1992 va fundar Le Concert de l'Hostel Dieu, conjunt que té la seu a Lió i que ha assolit fama internacional, del qual continua sent el director artístic. Al capdavant d'aquest conjunt ha dirigit més de mil vuit-cents concerts i ha enregistrat al voltant d'una vintena de discos. Entre les seves fites més recents, l'àlbum *The ghost of Hamlet* (2025, Arcana-Outhere) ha rebut nombrosos premis internacionals. També ha enregistrat *Furioso* (Aparté), amb el contratenor Xavier Sabata, que està previst que aparegui aquesta primavera.

Sempre empès per un esperit d'obertura, explora formes artístiques híbrides, com il·lustra el ballet *Folia*, creat amb el coreògraf Mourad Merzouki, que ja ha estat vist per més de dos-cents mil espectadors.

Profundament compromès amb l'educació i la formació, imparteix docència d'estètica barroca a la Université Catholique de Lió i és president del jurat del Concurs Internacional de Cant Barroc de Froville.

El 2025 va ser nomenat director artístic de La Trinité, una temporada de concerts dedicada a la música antiga i a propostes poc convencionals, coorganitzada per Le Concert de l'Hostiel Dieu i Superspectives. Així mateix, és el director artístic del J. S. Bach International Music Centre a Saint Donat, com també del Baroque Festival of the Pays du Mont-Blanc.

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Formació

Le Concert de l'Hostel Dieu

Minori Deguchi, violí I

Florian Verhaegen, violí I

Véronique Bouilloux, violí I

Sayaka Shinoda, violí II

André Costa, violí II

Martyna Grabowska, violí II

Aurélie Métivier, viola

Myriam Cambreling, viola

Aude Walker-Viry, violoncel

Nicolas Janot, contrabaix

Augustin d'Arco, fagot

Maria Raffaele, oboè

Elisabeth Passot, oboè

Ulrik Larsen, tiorba

Amb la col·laboració de:

Spedidam

Textos

Agostino Steffani (1654-1728)

Overture d'*Orlando generoso* (instrumental)

Johann Joseph Fux (1660-1741)

Rigadon and Lourré d'*Overture en sol menor*, K 355
(instrumental)

Agostino Steffani

Llibret d'**Ortensio Mauro** (1632/33 – 1725)

Recitatiu “A che ti servi Orlando” i ària “In quest'alma
che langue, che geme” d'*Orlando generoso*

A che ti serve, Orlando,
L'offerta di Galafro,
S'Angelica è lontana? A che ti giova
Che invincibil, gelato
Il secolo ti creda,
Se tu sei dell'Amor vittima e preda?
Tu fuori dell'Europa,
Anzi fuor di te stesso,
D'una donna infedel segui vestigi!
Che dirà Carlo, e che dirà Parigi?
O dì, o dì la patria afflitta,
Che il tuo soccorso implora;
Odi l'onor che al tuo dover ti chiama.
Che dirà il mondo, e che dirà la
fama?

In quest'alma che langue, che geme,
Combattono insieme la gloria e
l'amor.
Ma troppo è soggetto
Al Dio pargoletto un tenero cor.

*De què et serveix, Orlando,
l'oferta de Galafro,
si Angelica és llunyana? A què et val
que invencible, insensible
el món et cregui,
si tu ets de l'Amor víctima i presa?
Tu, fora d'Europa,
més ben dit, fora de tu mateix,
segueixes les petjades d'una dona
infidel!
Què dirà Carlo, i què dirà Parigi?
O escolta, escolta la pàtria afligida,
que implora el teu ajut;
escolta l'honor que al teu deure et crida.
Què dirà el món i què dirà la fama?*

*En aquesta ànima que defalleix, que
gemma,
hi combaten alhora la glòria i l'amor.
Però massa sotmès
al déu infantívol és un cor tendre.*

Agostino Steffani

Llibret d'Ortensio Mauro

Recitatiu “Che vidi! Ch’ascoltai?” i ària “Armi, stragi,
vendetta, furore!” d’*Orlando generoso*

Che vidi! che ascoltai!
Miseravi sta, e tormentoso udito!
Ah, che pur troppo è ver ch'io son
tradito.
Che non ho fatto, e che non ho
sofferto
Per piacer a costei?
Negletto ogni altra palma,
Sol del suo core alla conquista aspirò;
Languisco, non ho pace,
Piango, sospiro e peno,
Ed altro gode a quella ingrata in
seno!
Delle miserie mie,
Delle delizie altrui,
Odiosa memoria, idea funesta,
Quanto mi tormentate!
Furie che m'agitate,
Non vi bisognan più serpenti e faci;
Basta, per lacerar l'anima mia,
Senza il vostro flagello, la gelosia.
Ma perché più si tarda
A punir tanti oltraggi? Ancor io
soffro
Che viva un ingiusto re,
Femina disleal, rival indegno?
Per vendicar l'amor s'armi lo sdegno:
Mora il rival, mora la figlia e il padre;
E pria ch'Orlando in vendicato vada
Ruini il ciel e l'universo cada!

Armi, stragi, vendetta, furore!
Cadi, mori!
Re tiran, popolo infido,
T'afferro, t'atterro, ti sveno, e trucido.
Tutto è sangue, rovina e terror.

*Quin horror!, què he vist, què he sentit!
Quina visió miserable, quin turment per
a l'oïda!*

Ai, massa bé sé que és cert: he estat traït.

*Què no he fet, i què no he sofert
per complaure-la?*

*He descurat qualsevol altra glòria,
només aspirant a conquerir el seu cor;*

defalleixo, no trobo pau,

ploro, sospiro i pateixo,

*mentre un altre gaudeix del seu pit,
ingrata!*

De les meves misèries,

de les delícies d'altri,

odiosa memòria, idea funesta,

com em turmenteu!

Fúries que m'agiteu,

ja no us calen serps ni torxes;

prou és, per esquinçar-me l'ànima,

sense el vostre flagell, la gelosia.

Però, per què es retarda encara

*el càstig de tants ultratges? I jo encara
sofreixo*

que visqui un rei injust,

una dona deslleial, un rival indigne?

Que l'enuig s'armi per venjar l'amor:

*que mori el rival, que morin la filla i el
pare;*

i abans que Orlando sigui venjat,

que s'ensorri el cel i caigui l'univers!

Armes, matances, venjança, furor!

Cau, mor!

Rei tirà, poble traïdor,

t'agafo, t'enderroco, t'esquinço, t'estripo.

Tot és sang, ruïna i terror.

Johann Joseph Fux

Aria per le furie d'*Angelica vincitrice di Alcina* (estrena mundial) (instrumental)

Agostino Steffani

Libret d'Ortensio Mauro

Monòleg “Io dunque senz’armi” d'*Orlando generoso*

Io dunque senz’armi
E senza libertà?
Spezzerò ferri e marmi,
Tutto diroccherà.
Ma tu che mi disarmi,
Cessa d’incatenarmi,
O barbara beltà.
Ma chi sono? Che faccio? / Ove mi
trovo?
Qual colpa m’imprigiona?
Qual legge mi condanna?
Qual supplizio m’attende?
Che tenebrosi orrori!
Che disperata scena!

*Jo, doncs, sense armes
i sense llibertat?
Trencaré ferros i marbres,
tot ho enderrocaré.
Però tu, que em desarmes,
deixa ja d’encadenar-me,
oh bellesa bàrbara.
Però, qui soc? Què faig? On em trobo?
Quina culpa m’empresona?
Quina llei em condemna?
Quin suplici m’espera?
Quins horrors tenebrosos!
Quina escena desesperada!*

In tale stato io mi conosco appena.
Il vigor m'abbandona,
La memoria mi manca,
E la ragion al tutto por in gombra.
Ciò che s'offre al pensier, par sogno,
e ombra.
Ah, non son ombre e sogni
I mali ch'io risento. È tempo omai
Di tornar in me stesso. I falli miei
Mi causar questi guai;
Troppo Angelica amai.
Questa, questa è la Furia ultrice
Che m'agita e flagella. Il Ciel offeso
Mi punisce, mi sgrida,
E son felice ancora
Se la sua sferza a miglior via mi
guida.
Miserie fortunate,
Beate avversità,
Se voi m'illuminate
Nella mia cecità,
Mai più non cessate.

*En tal estat, a penes em reconec.
El vigor m'abandona,
la memòria em falla,
i la raó ho cobreix tot d'ombra.
Allò que se m'ofereix al pensament
sembla somni i ombra.
Ai, no són ombres ni somnis
els mals que sento. Ja és hora, doncs,
de tornar en mi mateix. Les meves faltes
m'han causat aquests dolors;
massa he estimat Angelica.
Aquesta, aquesta és la Fúria venjadora
que m'agita i m'assota. El Cel, ofès,
em castiga, em reprèn,
i encara soc feliç
si el seu flagell em guia cap a un millor
camí.
Misèries afortunades,
benaurades adversitats,
si vosaltres m'il·lumineu
en la meva ceguesa,
no cesseu mai.*

Johann Joseph Fux

Llibret de **Pietro Pariati** (1665-1733)

Ària “*Si, pugnate, pugnate ognor* » (Presto e staccato)
d’*Angelica vincitrice di Alcina* (estrena mundial)

Sì, pugnate, pugnate ognor,
Seguace d'un audace e bel valore,
Val l'onore e la vittoria.
Sì, vincete, o forti eroi,
Già mi par veder con voi
Trionfar la vostra gloria.

*Sí, lluiteu, lluiteu sens parar,
fidels a un valor bell i audaç;
l'honor i la victòria valen.
Sí, venceu, oh herois valents,
ja em sembla veure amb vosaltres
la vostra glòria triomfant.*

Gigue de la *Serenade en Do major, K 352* (instrumental)

Nicola Porpora (1686-1768)

Libret de **Pietro Metastasio** (1698-1782)

Recitatiu acompanyat “Ove son? Chi mi guida?” i ària
“Da me che volete” de *L'Angelica*

Ove son? Chi mi guida?
Queste ch'io calco ardito,
Son le fauci d'Averno, o son le stelle?
Le sonanti procelle
Che mi girano intorno,
Non son dell'Oceano figlie funeste?
Sì, sì, dell'Ocean l'onde son queste.
Vedi l'Eufrate e il Tigri,
Come timidi e pigri
S'arrestano dinanzi al furor mio!
Oh Dio, qual voce! oh Dio,
Quali accenti noiosi!
Angelica e Medoro amanti e sposi!

*On sóc? Qui em guia?
Aquests llocs que trepitjo amb audàcia,
són la gola de l'Avern o són els estels?
Les sonores tempestes
que em giren al voltant,
no són filles funestes de l'Oceà?
Sí, sí, són aquestes les ones de l'Oceà.
Mira l'Eufrates i el Tigri,
com, tímids i lents,
s'aturen davant el meu furor!
Oh Déu, quina veu! Oh Déu,
quins accents tan odiosos!
Angelica i Medoro, amants i esposos!*

Numi, barbari numi,
Angelica dov'è ? Perché s'asconde ?
Rendetela ad Orlando, o ch'io
sdegnato
Farò con una scossa
Fin dai cardini suoi crollare il cielo!
Confonderò le sfere,
Farò del mondo una scomposta
mole,
Toglierò il corso agli astir, i raggi al
sole!
Infelice ! Che dissi ?
Misero, che pensai ?
Contro il Ciel ! Contro i Dei! La
destra, il brando!
Crudo Amor, donna ingrata e folle
Orlando.
Deh, lasciatemi in pace,
Che volete da me, maligne stelle?
Ah sì, ben io v'intendo.
Quei sanguinosi lampi,
Quelle infauste comete
Son dell'ira del ciel nunzi crudeli.
Partite! Io del suo sdegno
Il ministro sarò. Vuol ch'io mi svelle
Dalle fauci la lingua? O che col ferro
A quest'alma dolente apra la via?
Il farò volentier ! Brama ch'io mora?
Orlando morirà! Vi basta ancora?

Da me che volete,
Infauste comete?
Non più, ch'io mi sento
L'inferno nel sen.

*Déus, déus cruels,
on és Angelica? Per què s'amaga?
Retorneu-la a Orlando, o bé jo,
indignat,
faré amb una sola saccejada
trontollar el cel des dels seus fonaments!
Confondré les esferes,
faré del món una massa desordenada,
arrabassaré el curs als astres, la llum al
sol!
Infeliç! Què he dit?
Miserable, què he pensat?
Contra el Cel! Contra els déus! La mà,
l'espasa!
Cru Amor, dona ingrata i foll Orlando.
Deixeu-me en pau,
què voleu de mi, estrelles malignes?
Ah sí, ja us entenc.
Aquests llamps sangonosos,
aquests cometes funestos
són missatgers cruels de la ira del cel.
Marxeu! Jo seré
el ministre del seu enuig. Vol que
m'arrenqui
la llengua de la boca? O que amb el
ferro
obri camí a aquesta ànima sofrent?
Ho faré de bon grat! Vol que mori?
Orlando morirà! Encara no en teniu
prou?*

*Què voleu de mi,
cometes funestos?
Prou ja, que sento
l'infern dins del pit.*

Ma qual astro benigno
Fra l'orror della notte a me
risplende?
Chi, chi la pace mi rende? Ah sì, tu
sei,
Angelica, cor mio! Ma tu paventi?
Vieni, vieni! Ove fuggi?
Più sdegnato con te, cara, non sono
Torna, torna ad amarmi, e ti perdono.

Aurette leggiere
Che intorno volate,
Tacete, fermate,
che torna il mio ben.
Da me che volete, infauste comete?
Non più, ch'io mi sento
L'inferno nel sen.

*Però quin astre benigne
brilla per a mi en l'horror de la nit?
Qui, qui em retorna la pau? Ah sí, ets
tu,
Angelica, cor meu! Però, tremoles?
Vine, vine! On fuges?
Ja no estic indignat amb tu, estimada;
torna, torna a estimar-me, i et perdono.*

*Airets lleugers
que voleu al voltant,
calieu, atureu-vos,
que torna el meu bé.
Què voleu de mi, cometes funestes?
Prou ja, que sento
l'infern dins del pit.*

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Llibret de Grazio Braccioli (1682-1752)

Ària “Nel profondo cieco mondo” d'*Orlando furioso*

Nel profondo cieco mondo
Si precipita la sorte,
Già spietata a questo cor.
Vincerà l'amor più forte
Coll'aita del valor.

*Al món profund i cec
s'hi precipita la sort,
ja despietada per a aquest cor.
Vencerà l'amor més fort
amb l'ajuda del valor.*

Allegro del *Concert per a cordes en Sol menor, RV 156* (instrumental)

Georg Friedrich Händel (1685-1759)

Libret d'autor anònim

Recitatiu “T’ubbidiró, crudele” i ària “Fammi combattere” (Allegro) d’*Orlando*

T’ubbidirò, crudele
E vedrai in questo istante
Che della principessa
Fui solo difensor, ma non amante.

*T’obeiré, cruel,
i veuràs en aquest instant
que de la princesa
només en vaig ser defensor, però no
amant.*

Fammi combattere
Mostri e tifei,
Nuovi trofei
Se vuoi dal mio valor.
Muraglie abbattere,
Disfare incanti,
Se vuoi ch’io vanti
Darti prove d’amor.

*Deixa’m combatre
monstres i tifons,
nous trofeus
si vols del meu valor.
Fer caure muralles,
desfer encanteris,
si vols que pugui
donar-te proves d’amor.*

Sinfonia de Belshazzar, HWV 61 (instrumental)

Monòleg “Ah! Stigie larve” (Scena di follia) d’*Orlando*

Ah! Stigie larve, ah! scellerati spettri,
Che la perfida donna ora ascondete,
Perchè al mio amor offeso,
Al mio giusto furor non la rendete?
Ah! misero e schernito,
L'ingrata già m'ha ucciso;
Sono lo spirito mio da me diviso,
Sono un'ombra, e qual ombra adesso
io voglio
Vancar là giù ne' regni del cordoglio!
Ecco la stigia barca;
Di Caronte a dispetto,
Già solco l'onde nere. Ecco di Pluto
Le affumicate soglie, e l'arso tetto!
Già latra Cerbero
E già dell'Erebo
Ogni terribile
Squallida furia
Sen viene a me.
Ma la Furia, che sol mi diè martoro,
Dov'è? Questa è Medoro !
A Proserpina in braccio
Vedo che fugge. Or a strapparla io
corro.
Ah! Proserpina piange!
Vien meno il mio furore,
Se si piange all'inferno anco d'amore.
Vaghe pupille, non piangete, no,
Che del pianto ancor nel regno
Può in ognun destar pietà.
Vaghe pupille, non piangete, no.
Ma sì, pupille, sì piangete, sì,
Che sordo al vostro incanto
Ho un core d'adamanto
Né calma il mio furor.
Ma sì, pupille, sì piangete, sì.

*Ah!, larves estígies, ah!, espectres
criminals,
que ara amagueu la pèrfida dona,
per què no la torneu al meu amor ofès,
al meu just furor?
Ah!, miserable i escarnit,
la ingrata ja m'ha matat;
el meu esperit està separat de mi,
soc una ombra, i com a ombra vull ara
travessar fins als regnes del dolor!
Heus aquí la barca estígia;
malgrat Caronte,
ja solco les ones negres. Heus aquí les
portes
fumoses de Pluto i el sostre abrasat!
Ja lladra Cerbero
i ja de l'Erebo
tota la terrible,
sòrdida fúria
s'acosta cap a mi.
Però la Fúria que només em donà
turment,
on és? És Medoro!
A la falda de Proserpina
veig que fuig. Ara corro a arrencar-la!
Ah! Proserpina plora!
El meu furor s'esvaeix
si fins a l'infern també es plora d'amor.
Ulls bells, no ploreu, no,
que fins i tot en el regne del plor
pot néixer pietat en tothom.
Ulls bells, no ploreu, no.
Però sí, ulls, ploreu, sí,
perquè, sord al vostre encís,
tinc un cor adamantí
i no es calma el meu furor.
Però sí, ulls, ploreu, sí.*

Recitatiu acompanyat “Già per la man d’Orlando” i ària “Già l’ebbro mio ciglio” d’*Orlando*

Già per la man d’Orlando
D’ogni mostro più reo purgato è il
mondo!
Ora giunge la notte
Delle cimerie grotte,
Ed è seco Morfeo,
Che i papaveri suoi sul crin mi
sfronda
porgendomi a gustar di Lete l’onda.

Già l’ebbro mio ciglio
Quel dolce liquore
Invita a posar.
Tu perfido Amore
Volando
O scherzando
Non farmi destar.

*Ja per la mà d’Orlando
de tot monstre més cruel ha estat purgat
el món.
Ara arriba la nit
de les grutes fossanes,
i amb ella ve Morfeo,
que desfà al meu cap les seves roselles
i m’ofereix assaborir l’ona de Lete.*

*Ja el meu ull embriagat
aquell dolç licor
convida a reposar.
Tu, pèrfid Amor,
volant
o jugant,
no em facis despertar.*

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Dilluns, 01.06.26 – 20 h

Sala de Concerts

Julia Kleiter, *soprano*

Julius Drake, *piano*

R. Schumann: *Liederkreis*, op. 39

F. Liszt: *Enfant, si j'étais roi*, S. 283/2; *Comment, disaient-ils*, S. 276; *S'il est un charmant gazon*, S. 284/2; *Oh! quand je dors*, S. 282

E. W. Korngold: *Unvergänglichkeit*, op. 27

R. Wagner: *Wesendonck-Lieder*, WWV 91

Preus: 30 i 45 €

Mecenes d'Honor

Agrolimen^{TI}

GRUP **euromadi**

Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ **Gandara**

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

Occident
Fundació

Santander
Fundació

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversions y Servicios Publicitarios

Limak

Telefónica

The
NANDO
and **ELSA**
PERETTI
foundation

Mecenes Protectors

artyplan⁴

CASA CUPRA
FAYAL

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE
FARMACÈUTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

eurofragrance

exea
impact
The Puig Family
Foundation

EY
Shape the future
with confidence

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Fundación
Dvesta

Fundación
Manuel Lao

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

savills

SEIDOR

VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac
marca
Advancing
in Care

aena
aeroports
per a tu

BALOT
EVENTS
CATERING BARCELONA

CARDONER
GROUP

CHRISTIE'S
INTERNATIONAL REAL ESTATE
BARCELONA

Coca-Cola

Deloitte.

endesa

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

illy

GRAU
joleriagrau.com

REIG JOFRE

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Sesé – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralte – Immaculada Juncosa – Isaac Martín Salvà – Juan Molina-Martell Ramis – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

